

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. — Έτος Β' Αριθ. 62
 ΣΑΒΒΑΤΟΝ 7 ΜΑΡΤΙΟΥ
 ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΕΠΤΑ 30
 'Επιστολαί και επιταγαί απ' ευθείας
 πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
 ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
 Ὀδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἔτησίᾳ δρ. 15. — Ἐξάμ. δρ. 8
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ » 20. — » 10
 Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὀρισμένον
 ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον
 ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων
 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ ΠΡΩΤῆ ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚῆ ΕΚΔΡΟΜῆ

K. KOLMAN

Παρακολουθεῖτε ὅλοι τὴν ΓΙΟΥΝΤΕΞ
καὶ τὴν ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗΝ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΝ

Αἱ προηγούμενοι συνέχεται δίδονται εἰς τὰ Γρα-
φεῖα τῆς «Σφαίρας»

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΑ ΡΑΒΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π' λ' μ' Γαία σ' κ' α' άπουγιά σ' κ' μ' τ' ε' γ' ε'...

Τούν εσόντι σ'ς όμοιο τον παληουτεροεμει, όπως τ'όπειτι κ' τον ιστό'σις κουμλφόσ...

Μέ το κενόν αυτό είν τήν καρδίαν, και με άλλωλον ερημίαν εν τή ψυχή, ο Πλάτων...

Τήν μητρί'ρα του δέν τήν ενεθυμειο κ'άν. Ελγαν άποθάνει, όταν ήτο πρόβρος άκόμη...

Καί' αυτόν τον τρόπον θα συνεποσούτο ένας μισός, άρκετός διά να ζουν όπωσδήποτε...

Εργατικός και φιλόπονος, καθώς ήτο ή ήναγκάσθη να γίνη, διότι άντελαμβάνετο...

Στά είκοσι μου χρόνια μία λαχτάρα νέα, με τίος; Άγαπης τ' όνομα, όίμεί! Κάθε γυναίκα μ' έκανε να τήν εδρίσκα...

Ταύτα κ' μένου κ' περιμνον γρογ'ν ημήμενον κ' γειά σ' κ' άντίγιου Μήτροσ Κουρ'νόγαλος

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

ήγουν όμιλκι επίταρροι

Ό! τόν προλετοόριον Μιστοκλόα, τόν έμυροδούσιον και βλαμύδα...

ΚΑΛΔΑΥΝΤΙΚΑ

Είμεθα μακρόν τής έποχής εκείνης, που ο Ρωμαίοι ήγόραζον τρίς φαλακρούσ αϊμαλώ...

Τά μαλλιά δέν χρησιμεύον μόνον γιά τήν εσορφία. Έχουν και αυτά τόν προορισμόν...

Καί' αυτόν τον τρόπον θα συνεποσούτο ένας μισός, άρκετός διά να ζουν όπωσδήποτε...

Η γλίστρα τής βασιλική, πούξες άκουμισμένη. Στο χαμηλό πεζούλι σου...

Κάθε πρωί ή χαρραγή, σκύβα και τόν μυρίζω, Κι' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω...

Η γλίστρα τής βασιλική, πούξες άκουμισμένη. Στο χαμηλό πεζούλι σου...

είς σύγχρονοι; Δέν ευθρόθησαν άντιμειωτικο ή μία τής άλλης είς άκατάλληλον στιγμήν...

Η ΕΧΕΜΥΘΕΙΑ ΕΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΑ

Τό χρονικόν τής καρδίας

Έχω γείτονα ένα γηραιόν κύριον ευγενίκαν, κομμόν, πραγματικόν άριστοκράτη...

Μοι είνε σχεδόν άδύνατον να ίκανοποιήσω τήν περιεργείαν σας, άπήνησε μ' ένα χαμόγελο...

Και τό κορίτσι, και ή ύπανδρος και ή χήρα, έξ ίσου κινδυνεύουν να έκτεθούν, όταν πέσουν...

Πολύ σωστό αυτό που λέτε, αλλά είνε μόνον γιά τίς πολύ αισθητικές ψυχές. Δέν έτελειόσα...

Όλοι τ'όνοησέτε μία γυναίκα, που αισθάνεται κάποτε τήν καρδιά της, όπως έναν ώρμον καρπόν...

Και ή άτυχήτσα αυτή έρωμένη θα διαδόση τήν εντύπωση τής φίλης της είς όλες τις γνωστές της...

Κατάλαβα. Κάθε μία θα συλλογίζετ'αι: «Μέ τέτοιον έρωστη κανένα κίνδυνον δέν διατρέχω...

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Ένα παράπονο έχω. Αί άναγνώστρια τής «Σφαιρας»...

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

Καί' άντι νεράκι δροσερό, με δάκρυα τόν ποτίζω. Φρεσάτης Νίκος Σκέντερης

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο θάνατος μιας σκιάδας

Του Δανού Πάουλ Μπέρχαν

Η μικρή Τίνα είχε πυρετό. Τό μεγάλο της μάτι έχον παρξένη λάμψη. Τά μάγουλά της, χλωμά πάντα, εινε κακακόκκινα τώρα. Και τά χειλάκια της εινε ξερά. Η μικρή Τίνα έχει πυρετό, πολλές ημέρες, εβδομάδες, μήνα. Η Μαρία στενάζει, κλαίει, ξευχτά στο προσκέφαλο της μονακρίβης της, της κορούλας της.

Μέσα εις τό παραλήρημα του πυρετού, κάθε βράδυ, ή μικρούλα ή Τίνα ζητά μία κούκλα. Τήν μεγάλη κούκλα με τά όρατα ξανθά μαλλιά που εινε σε μία βιτρινα. Τήν μεγάλη κούκλα που εινε σαν κούκλα. Τήν μεγάλη κούκλα με τά όρατα γαλάνα μάτια. Τήν κούκλα της! Τήν κορούλα της.

Πώς θά τήν σφιξει στην άγκαλιά της! Πώς θά τήν φιλήσει! Θα τήν παίρνει κάθε βράδυ στο κρεβάτι της. Θα κοιμάται μαζί της. Και θά τήν βάλει Χρυσή, γιατί έχει χρυσά μαλλιά. Και όσον καρού, εινε άρωσστη ή Τίνα, θά εινε άρωσστη και ή Χρυσή. Όσον πυρετό έχει ή Τίνα θά εχη και ή Χρυσή, ή κορούλα της. Γιατί ή Τίνα θά εχη κορη της τήν Χρυσή, όπως ή μαμά έχει κορη της τήν Τίνα.

Αλλά ή μεγάλη κούκλα εινε τόσο άκριβή! Η Μαρία ετόλμησε να ερωτήσει πόσο έχει και άμα τό άκουσε, εδάκρωσε. Ποτέ της δέν θά κατορθώσει να εχρη τόσα χρήματα, ποτέ της.

Πού εινε ή βέρα σου; Ένα βράδυ ό Χάνς άντελήφθη ότι ελειπεν ή χρυσή βέρα από τό δάχτυλο της Μαρίας. Αλλά ή Μαρία, με χαμηλωμένα μάτια δέν τολμά να πη ότι τήν έπούλησε. Και λέγει ότι τής έπεσε, τήν εχασε. Ό Χάνς ρίχνει μία ματιά στά άδυνατισμένα, κοκαλιάρικα δάχτυλά της και πεύθετα. Πώς άσχημα ελήθεια αυτή ή γυναίκα! Και τί όρατα που ήταν μία φορά.

Αλλά τά χρήματα της βέρας δέν φθάνουν για τήν κούκλα. Και ή κούκλα πρέπει ν' άγορασθί. Στο μυαλό της Μαρία καρφώνεται ή ιδέα ότι άμα ή Τίνα της σφιξει τήν κούκλα της, τήν Χρυσή της, στην άγκαλιά της, θά γίνη άμείως καλά. Η κούκλα πρέπει να άγορασθί αντί πάσης θυσίας! Και ή Μαρία κάνει δάχτυλα για να οικονομήσει λεπτό-λεπτό τά χρήματα που χρειάζονται διά να συμπληρωθί τό ποσό τής κούκλας.

Δώσε μου λεπτά, λέγει ό Χάνς ένα πρωί, άγριος όπως πάντα. Ό Χάνς έχει μία ερωμένη, μία τραγουδίστρα του καφέ-σαντάν, μία γυναίκα με βαμμένα χείλη και βαμμένα μάτια και φρενίκα ξανθά μαλλιά. Ό Χάνς συντηρεί τήν ερωτήνη του με τά χρήματα που κερδίζει ή γυγγκα του με τό βελόνι της, με τό ξευχτή αής, με τό αίμα της, με τόν πυρετό της. Και ιδυστυχιαμένη, τό ξέρε, ό, τό ξέρε που πητάνουν τά χερίματα της!

Δέν έχω, άπάντι ή Μαρία. Ό Χάνς δέν κάνει καμιά δουλειά. Εινε καλλιτέχνης, εινε γλύπτης και εινε υπερέφανος γι' αυτό. Τι δουλειά να κά η ένας καλλιτέχνης; Φταίει αυτός άν παραγνωρίζεται ή μεγαλοφρονα του; Φταίει αυτός άν δέν εχη παραγγελίες; Ό Χάνς πίνει και γλεντά με τήν ερωμένη του, πίνει και γλεντά τό αίμα της τριδυστυχιωμένης της Μαρίας, της σκιάδας του.

Δέν έχω, λέγει ή Μαρία. Σου έδωσα χθές όσα εχη. Μόλις μου μένουν για τό γάλα του παιδιού. Ό Χάνς δέν πείθετα. Να εχη μυρισθί κάτι; Τήν νύχτα, όταν ή Μαρία σκοτωμένη από τήν κόπια γέρνει ν' άποκοιμηθί, ό Χάνς, σιγά-σιγά, σαν κλέφτης, μπαίνει στο σπίτι, βλεπει τήν Μαρία κοιμισμένη και ψάχνει. Ψάχνει παντού Ψάχνει με δάχτυλα που τρέμουν. Και μέσα στο ντουλάτι, κάτω από τ' άσπρόρουχα, βλεσκει τά χερίματα της κούκλας. Η Μαρία έβλεπε ένα κακό όνειρο. Έβλεπε πως εχη τυλίξει τό κεφάλι της μ' ένα κόκκινο μεταξωτό μαντίλι και αυτό της εφλόγιζε τό κεφάλι. Τό τραβούσε, αλλά δέν μπορούσε να τό βγάλη. Στο τέλος, βουτηγμένη σε χρύον ιδρώτα, πετάχθηκε. Τήν ίδια στιγμή ό Χάνς ετόσπικνε τά χερίματα της κούκλας.

Πώς τόν παρεκάλεσε, πως εσόφθηκε στα πόδια του, πως έκλαψε πως χροπήθηκε, πως έσκισε τό στήθος της! Αλλά εστάθη άδύνατος να τού πάρη πίσω τά χερίματα. Ό Χάνς με μία σπουδή τήν επέταξε χάμω. Η Μαρία εβόγγηξε και ό Χάνς έφυγε. Η Τίνα εξόστησε και άρχισε να κλαίη με σπαραγμό.

Η Τίνα δέν άπέκτησε τήν κούκλα της, τήν Χρυσή της, τήν κορούλα της. Και ό πυρετός

άνεβαινε και τό κορμάκι της αδυνατίζε και τά μάτια της ελαίπαν παρξένα. Κ' ένα βράδυ, ένα βροχερό βράδυ γεμάτο θλίψη, ή Τίνα εξεψύχησε από τόν καυμό τής κούκλας. Τήν ίδια ημέρα τήν έθαψαν. Και από τήν άλλη ημέρα, μία γυναίκα σιωπηλή γυρίζει κουρελιασμένη στους δρόμους της Κοπενάγης, γυρίζει και παραμοιεύει έξω από τά έμπορικά που πουλούν κούκλες. Και στην άγκαλιά της κρατεί ένα σκουπόξυλο και τό ναυουρίζει σιγά-σιγά, γλυκά-γλυκά. Η τρελλή Μαρία ναυουρίζει τήν κόρη της.

Ένα πρωί, μακριά από τό λιμάνι, οι ψαράδες εσύρθηκαν ένα πτόμα γυναίκα. Κάποιος άστυφύλακας τήν έπηρε μέσα, στη φυλακή, γιατί κάποιος έμπορος τήν κατήγγειλε ότι ηθελε να τού κλέψη μία κούκλα, μία μεγάλη κούκλα. Αλλά μέσα στη φυλακή ή Μαρία εσύρθηκε τό λογικό της για μία στιγμή και όταν τήν άφισαν ελεύθερη ύστερα από δύο ημέρες, εσύρθηκε τήν άπελευθερωσή της και τήν γαλήνη της καρδιάς της μέσα στο κύμα. Έτσι πέθανε μία σκιάδα. Μετάφρ. Α. Ανγερινό

Ερωσ υαδ μάσκαν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

Η κ. Μαγδαληνή Χρυσή προς τόν κ. Κ. Γεωργίου Κύριε, Η επιστολή σας μου είνησνε τό ενδιαφέρον και μάάλιστα με διασεβάσα. Η δική μου δέν θά εχη άσφαλώς τό ίδιο ευνύχες αποτέλεσμα. Λυπούμαι πολύ που σας βεβαίωνω ότι όσα σας ελπια εινε μέχρι της τελευταίας κεραιάς αλήθη... Έκτός άρξόσπου, όποτε θά σας ελδοποιήσω εγκάρως, θά εμια μεθαύριον στάς πένε τό άπογευμα εις τό ζαχαροπλαστεϊον... Μ' άρέσει αυτό τό κατάστημα, γιατί δέν ύπάρχει φόβος να συναντήσω κανένα γνωστόν μου. Μαγδαληνή

Η Μαγδαληνή Χρυσή προς τήν Έρικέτη Βενίση

Αγαπητή μου 5 Μαρτίου 19... Να που σου δίδω επί τέλους τήν ευκαιρίαν να χαρής... Ό,τι εγώ σου προέκεια να παραμακοποιήθη, γιατί ή παλαιά σου φίλη Μαντελαίνα συνήτησε ένα πολύ ελκυστικόν κύριον, ό όποιος φαίνεται ότι θά εχη τήν ευτυχίαν να γίνη ερωστής της!...

Κουμ! Σε βλέπω να χαμογελάς με δυσπιστίαν και να λές: «Σοπαίνε διά, καυμένη! Εινε τό δέκατο, αισθηματικόν ρομάντζο, που άρχίζεις έτσι, χωρίς ποτέ να μωροέσης να φθάσης στας ένουαρεφούσας σελίδας του. Ατολισμολ! Τό προβλέπω κ' αυτή τή φορά ό ένδοσιασμός σου θά πέση, προτού πέσης έσύ στην άγκαλιά του νέου Ρομαίου σου!... Τ' όμολογώ. Έγεις δίκηνο να μη με πιστεύεις, έπειτ' από τόσες φορές που διεψεύσθην μόνη μου. Όμως αυτή τή φορά, σου τό λέω, ό κ. Έδουάρδος Χρυσής, ό αθέτητης; και κύριός μου, εις τόν όποιον τό παιγνίδι και τό άλκοολ δέν άφήνουν καιρόν να περιποιηθί τήν γυναίκα του, διατρέχει τόν σοβαρότερον τών κινδύνων να τιμωρηθί, όπως τού άξίζει. Και θά σου εξηγήσω γιατί:

Αν, ως τώρα, δέν ήπάτησε αυτόν τόν κύριον Έδουάρδον, εινε όχι γιατί μ' εμπόδιζε ή συνειδησίς μου αυτήν τήν έχω άρκετά αναπαυμένη με τήν πεποιθήσιν ότι δέν ύπάρχει νομιμότερον πράγμα από τό να λησιμονώ τήν δυστυχιωμένην συζυγικήν ζωήν μου στην άγκαλιά ενός εραστού, άφου οι γονεις μου δέν μ' άφήνουν να ζητήσω διαζύγιον. Εινε γιατί δέν εχη συναντήση ακόμη τόν άνδρα που θά ήτο αϊός μου. Μου χρειάζεται, τό ξεύρεις, εραστής, ό όποιος δέν θά περιορισθί να μου χαρίση τής φυσικής ήδονής του άμαρτήματος, αλλά θά ενδιαφερθί τόσον για μένα, ώστε να τού σκαλωσώ όλας του τάς σκέψεις... Και λοιπόν, πιστεύω ότι δέν βρήκα!...

Προχθές, όπως έκτεβάναινα από τό τραμ, εγλαστήσα και θά εξαπαλωμένον φαρδιά-πλατιά και κά, άν ένας διακριτικός κύριος δέν επρόφτανε να μ' δεχθί στην άγκαλιά του. Τόν ευχαριστήσα, γνωρισθίχαμε, μιλήσαμε. Και να! Τό πρώτο του γράμμα, που σου έσοκλείω, θά σε πληροφορήση ότι τού έκαμα εζαιρητικόν έντύπισιν. Γράφει τόσο νόστιμα, και τό μόνο που δέν λέγει εινε ότι τόν βρήκα θελκτικόν. Θα εκπλαγής λίγο για τό ψέμμα μου, και θά σκεπθής ότι τού τό ελεα από τήν μαντιαν που έχω να κατακλήσω όσους με πλησιάζουν. Όχι! Αυτή τή φορά τό έκαμα με σχέδιον. Κατά κανόνα, γυναίκες και άνδρες, όταν αγαπιώνται, προσπαθούν να κρυφθούν κάτω από τήν μάσκαν τής άγνότητος. Αλλά δέν ύπάρχει μάσκα που γ'να μ'ην πέψη

ΕΝΑ ΡΟΜΑΝΤΖΑ (32)

Εξομολόγησις εραστού

Του Μαρσέλ Πρεβώ

Έγεις' επάνω μου και μ' έκαμε ν' άναση-κόσω κι' εγώ ελαφρά τό κεφάλι, όπως άλλοτε με τή Μαρία-Τερέσα. Τό θελκτικό προσωπάκι της ήταν κοντά στο δικό μου... Έπιθύσασ: --Τί έχω, Βαλεντίνα;... Έγώ ότι σας αγαπώ...ό,σας αγαπώ πότερ' όπ' ό,τι πιστευα... Άγαπώ τήν καρδιά σας και τήν ψυχή σας, άγαπώ και τήν όμορφιά σας... Ω! άφρη με να σε κυτάξω, φίλη μου... Σάν τήν ίδια τήν άγνότητα εις' ευμορφ... Τά μάτια σου εινε θεία! Και σ' έκαμα να λυπηθής! Α! θά ήθελα να μη ζήσω ούτε στιγμή μετά τή συγκίνησή σου που σου ζητώ και που δέν θά μού τήν άνοιθής.

Εσθήριζε τό μέτωπό της στον όμομου κ' άναστεύε: --Ναι, σε συγχωρώ!... Τότε πλησίασα τά χείλη μου στον τραχήλο της που άντιπέγριζε με τή στιλπνότητά του... Ω, λέσεις! Πού εινε ή λέξείς για ν' άποδώσω τή φρικιάσι της πρότης; αυτής έπαρής! Τήν εχη τόσους μήνες κοντά μου και ποτέ δέν μού πέραςε από τό νου να κάμω εκείνο που έκαμα σήμερα, να τήν νιώσω δική μου μέσα στην άγκαλιά μου, μισονικήμην... Σήκωσε λίγο τό κεφάλι, προσπαθώντας να γλυστρήση ήρεμα άπ' τά χέρια μου.

Φρειδερίκε, ειπε με φωνή που έσβυνε, λυπησώ με! Μ' εχε πλημμυρίσει μία από τις τρέλλες εκείνης τής αουδουσίας, τού αισθηματικου ήρωισμού, που κάποτε μ' ατέες εξαγνίζονταί ό έρασταί. Σηκώθηκα. Πήγα προς τή θεριάστρα κ' έκει στηρίχθηκα, συντεριμμένος σαν μεθυσμένος. Κύματα αίματος άνεβάναν στο κεφάλι μου. Έκείνο που δοκίμασα ήταν σχεδόν όδύνη. Όταν έστρεψα τό κεφάλι μου, ή Βαλεντίνα καθόταν ακόμη στον καναπέ. Κτύπατε μπροστά της; χωρίς να σκεπθί να τακτοποιήση τό φόρεμά της μετά τό σφίξιμο στην άγκαλιά μου. Έτσι καθώς τήν ειπα, μου πάγωσε τήν καρδιά. Έκείνη τή στιγμή, άλλοιμονον! τό κύμα τής νεροτής με τήν όποιαν ό έρωσ βασανίζει τις ντελικότες ψυχές, μ'αε κατέκλυσε. Ένας πέπλος άπλοτώνταν άνάμεισμος και μ'αε χώριζε ή έμπιστοσύνη μας εχεν εξατμισθί, γιατί μία νησι πόθος εγαργάνε τά μέτωπά μας. Κατέβαλα μεγάλη προσπάθεια για να ξανάρθω κοντά τή Βαλεντίνα. Αδραξα τ' άψυχα χέρια της και τά τάρσιρα. Έκείνη σηκώθηκε, έβλε το καπέλλο και τό βέλο της μπροστά στον καθρέπτη. Με φωνή που προσπαθήσα να τήν κάμω να μ'ην τρέμη, ειπα:

Θά φύγεις; Έκαμε ν'αι; με τό κεφάλι. Μάντευα τή θλίψη της, τήν επιθυμία να μείνη μόνη και να κλάψη ελεύθερα, μέσα σ' εκείνο τό βλέμμα της που άπόφευγε τό δικό μου. Βήηκε χωρίς να πη λέξί τήν συνάθεσσα στο δρομάκο που φέρενε προς τό κικκλιδωμα του πάρκου. Τό σκοτάδι ήταν βαθύ δεξιά κ' άριστερα τό δένδρα άκίνητους σαν μαύροι ήσικιοι συμπαγείς. Κογιά τό κικκλιδωμα, όταν αντίκρουσα τά φανάρια του άμεισθ, έδοκίμασα άκατανήχτη τήν άνάγκη να σφίξω άκόμα τή Βαλεντίνα στα μπράτσα μου. Της έπιασα τό χέρι και μ' δλη τήν πρώτη αντίστασι της, τήν τραβήξα προς έναν πλαγίο δρομάκο, μέσα στη νύχτα...Και πάλι έθλιψα αυτό τό άγαπημένο κεφάλι στο στήθος μου, και πάλι τά χείλη μου έψαψαν τά μαλλιά της και τό λαϊμό της... Έπειτα τήν ώδήγησα σε άμ'αίε της... Σήκωσε πάνω μου τό βλέμμα της όπου ειδα μέσα κλάμμα και μούπειτε:

Θά 'οθής σε τό Σαγιάρ αύριο; --Ναι... αύριο... Έκείνη τήν νύχτα που άπελούθησε τό πρώτο μας φιλι και τήν επομένη ημέρα που έπέστρεψα σεό Σαγιάρ, έξορκίζοντας τόν έαυτό μου να μη έναναρχίσω τήν χθεσινή σκηνή, κ' ως τόσο τήν ξανάρχισα μοιραίως, χωρίς να μπορώ να εξηγήσω πους δάμονας μ' εσοργαχε όλες αυτές τές ώρες του μαρτυρίου και τής χαράς μαζί, νομίζω πως τές ξαναξώ όταν μού ερχονται στη μνήμη.

κάνετε, για να φέρη μαζί και τήν άπογοήτευσιν. Ένώ ό δικός μου δέν διατρέχει αυτόν τόν κίνδυνον. Αν σήμερα ενδιαφερέται για μένα, θά με λατρεύση σαν τού άποκαλύπω ότι οι δύο έρασταί μου ήταν φανταστικοί και τούς εσοπισθηκα, για να τόν δοκιμάσω. Δέν σου φαίνεται λογικόν αυτό; Τά παιδ στοργικά φιλιά μου Μαρτά

Η άρχή εις τό πρόηγούμενον.

ΣΥΝΟΜΙΑΙΕΣ ΜΕ ΤΟΝ ΑΑΑΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Βαθύθυμος καθώς ήτο ό Κώστας ε-κείνο τό βράδυ, άπεράσισε να έπικοινονήση μετά τού άλλου κόσμου --άλλά μόνον διά μέσου του πνευματισμού, έννοείται. Έκάθησε λοιπόν έμπρός εις τό αλώνιον τραπέζιας, τό όποιον πειθήνιος εις τας πνευματικάς άσκήσεις, ήρως να ταρασσειται με τήν πρώτην επαφή των δακτύλων του. Και ό Κώστας έκ'έλεσε τό πνευμα του παλαιού φίλου του Θωμά, ό όποιος ειχε κηθευθί πρό δεκαπέντε ημερών. Αυτόν έννευρήθη έκείνη τήν στιγμήν και ειπε νοερώς τής: --Θωμά!...Θωμά!...Θωμά!... Και δέν άνέμενε επί πολύ. Σχεδόν άμέσως τρία σφοδρά κτυπήματα άτήχησαν: --Πάν! Πάν! Πάν! --Έσύ εσαι, Θωμά; --Έλα να μιλήσουμε, καυμένη, λιγάκι... Θά μ' άπαντάς μ' ένα κτύπημα για τό 'γαιί, και δυό για τό 'οχι'. --Πάν! άπήγησε τό τραπέζιακι. --Εμια πολύ ευχαριστημένος που σε βλέπω ή μάλλον, που σ'άκουω, γιατί μού εσαι άδέατος. --Πάν, πάν, πάν, πάν! έκαμε τό τραπέζιακι, χορεύον επάνω εις τό πάτωμα. --Μά γιατί κινήεις έτσι; Έσύ δέν εσαι ευχαριστημένος; --Πάν, πάν! --Αλήθεια!... Και γιατί, άδελφέ μου; Μήπως εχ' αιτίες μου; --Πάν! --Ναι; Πώς αυτό! Μήπως που δέν πήγα σεό νεκροταφείο να σκοπιστώ άνθη στον τάφο σου; --Πάν, πάν! --Μήπως γιατί δέν παρηκολούθησα τήν κηδεία σου; --Πάν, πάν! --Όχι πάλι!... Διάβολε! Κοι δέν μού λές: εσαι πολύ θυμωμένος έναντιον μου; --Πάν! --Πολύ! Θά εινε δίχως άλλο, γιατί τά εχη φτιάξει με τή γυναίκα σου! --Πάν!

Α, καλά τό κατάλαβα... Πολύ ευαίσθητος όμωσ εσαι, Θωμά μ'αν. --Πάν, πάν, πάν, πάν, πάν! --Μπρέ, μπρέ! Κάτσε φρόνιμα, χριστιανέ μου, θά μού εξαρχαιώσης τό τραπέζιακι. --Έσι τέλους σου ζήτες συγγνώμην... Αλλος τς νόμιμα ότι τό ήξερες. Τι διάβολο! Περιμενες να πεθάνης για να με μαλώσης, ή μήπως τώρα μετά τόν θάνατόν σου τώμαδες; --Πάν! --Τώρα; Περιέργον! Περιεργότερον όμωσ που θυμόνεις γι' αυτό. Ένομίζα ότι τά πνεύματα άπαλλασσόμενα από τό ευτέλες σαρκιον του, άποκτινουν μίαν φιλοσοφίαν υπερτέρα, τήν όποιαν τίποτε δέν ήμπορεί να ταραξίη. --Πάν! --Ναι, άπαντάς! Τότε λοιπόν τί συμβαίνει; Μήπως ή γυναίκούλα σου μου κάνει κ' έμ'α να άπιστίεις; --Πάν! --Ό! να πάρ' ή όργη! Αυτό εινε τρομερόν. Και για πέσ μου, εινε πολύς καιρός; Δεκαπέντε μέρες; Ένας μήνας; --Πάν, πάν! --Όχι! Πιό πολύ! Όστε μ'ας άπατούσε και τόν δυό; --Πάν! --Τήν άθλια! Και με ποιόν, άν επιτρέπεται; --Πάν! --Μήπως μ'έκείνον τόν νταντή, τόν Παύλο; --Πάν, πάν! --Μήπως με τόν Άνδρέα; --Πάν! --Α, τό μάσκαρά! τό κτήνος! τόν... --Πάν, πάν, ραταπάν! ραταπανπάν! --Ναι, ναι, καταβαλνόν τι θέλεις να μού πης. Θέλεις να πάρο εκδικήσιν. --Πάν! --Έγνοία σου, κ' αυτό θά γίνη άπόψης. --Πάν; --Ναι, έχω ραντεβού με τή γυναίκα σου. --Ε, λοιπόν, άν έως τώρα, που δέν τό ήξευρα, μ' άπατούσε με τόν Άνδρέα, από άψέπη αυτό θά τελειώσ' σου τ' όρκίζομαι. --Πάν; --Ιλάς; Άγόνητε, δέν καταλαβαίνεις; Τώρα που έχω τό ξέρω, αυτή θ' άπατά τόν Άνδρέα μαζί ή μου κ' όχι έμένα μαζί με τόν Άνδρέα ό όποιος δέν ξέρε τάς σχέσεις μου. --Ραταπάν, πάν, ράτα, πάν! Ταραμπούμ! --Θωμά, παιδί μου, άνυπόφορος κατακίτησης... Και ό Κώστας εζεβίδωσε τό τραπέζιακι, τούθ' όπερ υπερέσσε τό ζηλότυπον πνεύμα γ'α φύγη εν πάση σπουδή. Η πυθία

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΓΚΑΡΦΟΝΙΕΡΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΣ-ΚΑΡΠΟΙ

Άναγερόμενοι στο χαμηλό, πουπουλένιο ντι-βάνι, απολαμβάναμε ακόμη, με τά μάτια μ-οσκέλιστα, τό γλυκό, ήθονικόν εγίως των στιγ-μω που πρό όλίγου ζήσαμε' κ' έλεγα στην αγαπημένη μου:

Παράξενο, οι ποιητά να παρομοιάζουν τές γυναίκες με τά λουλούδια κ' όχι με καρπούς! Κι' όμωσ, άπ' τό κεφάλι εως τά πόδια, τό πάν, στή γυναίκα, θυμίζει τόν χυμόν και τό βελούδο των καρπών, από τή στρογγυλή κ' ολόστιλτην, φρένα, έως τους, σαν τό τάφους. Λευ ψυχατώνκορ πα υφώνεται κρό, τρυφερό νο δενδράκι. τών νεαλικά και να οι γει αι μα τό χω σκoi τών ημι που σκημια σφίξιμο τής τήν καλτος σαρκώδης πτύχωσης, συν ε' αναβλάστημα τού δένδρου, και να ό θρυλικός κήπος, ό κήπος των Έσπερίδων, στην πόρτα του όποιου κήθς έκαινος διατέλει και τρέπει κάθε θαυμασμός, όπως σεό κατόφλι ενός πανευρόπου τζαμιού, που οι καμαροτοι θόλοι του εχίζουν τους πιστούς ε' ένα ειδος μέθης των ματιών.

Αυό όριμα καρπούσικα ζευγαρώνουν τήν λαμπράδα τον, κ' ή γραμμή των ισχυών φι-λε βουβή τήν ώγκωμένη γραμμήν; αι τής λύρας και τό άμφορέος--τής λύρας όπου το-νίζετα ό ύμνος τής γοιμωότητος, και τού άμ-φορέως όπου συγκινάται τό κρασι των γενεών. Μήπως ή πολυαγαπημένη μου κ' ειπε: --Έχεις δίκιο. Ό σάρκα τής γυναίκος εινε ό καρπός των καρπών. Και συνεπλήρωσα: --Εβλογημένος ό Ουρανός που μ'ας έδωκε τών καρπών αυτών για να ρουφούμε τους γλυ-κούς χυμούς του! Κι' άγκαλιαστήκαμε πάλι.

Οι ωοιται της Γυναίκας Τρυνηδός Σε' άμπελι τής αγάπης εγώ τρύγησα τό ποιδ γλυκό και ζουμερό σταφύλι. Κορμι δροσιά! Κλήμα λικιερό κ' άπειραχο, μύσκος σταφύλι, τό γλυκό τ' άγέλι. Τ' άμπελι, τ' άγελικά που μαλάκωνε στο σκλάβο, στο σφίξιμο, στή λαύρα, Τά μάτια, τά ματάκια που μελόνανε ρουφώντας τής αγάπης τήν άνάρα.

Τά μάτια που μαγνήτες με τραβούσανε και σκλάβο μ' άλλουσίδες, μ' εχ'αν σκλάβο, στον Καϊκασο--τό κόρφο τόν ολόγιον, στο σόμα--τό γυμνό, γυρισμένο κάρβο. Στόν κάρβο, σε' άκρωτήρι που φράζεταν φάρος, φωτίε τα μάτια τά φλογάτα, στον κάρβο που τριχιά, μπαρούμια δένανε βαρκούλες, τά στενάκια τά χιονάτα! Σε' στήθα τά στήτα, κισατά, ορθόρροφα, που, βαφελάκια σ' ήδονής ταβέρνα, μου λέγαν: «δές κορφές, ζωή κ' όνειρεμμα! στρώψης τής κάρνουλές και μέλι κέρα!» Τρέλλα και πόθος κ' ήδονή κ' άπάλαψη! Τρύνημα τό δετό, γλυκό σταφύλι-- τρώμια φοτιά! Κλήμα δροσιά κ' άνάσταση! Μύσκος, σταφύλι τό γλυκό τ' άγέλι.

Ανατολική ωοίσις

Τουρκομανικό τραγούδι

Τά ριλιά στον γυναικόν και ζελη μοιαζουν με τής θαλάσσης τό νερό: άνόβουν τή δίψη, Κι' όσο πολύ κ' άν πιη καιεις άπ' τήν πηγή τον, κ' άλλο ποιδει να πιη. Όμωσ τίποτ' άλλο δέν εινε που να οβύνη τή δίψη του ά-φροβου πολεμιστού όσο σαν ρουφαίει ζεστό και άλιχο τό αίμα των εχθρών.

Περσικό τραγούδι

Ηθέλα να μπορούσα να κρυφτώ μες στα τραγούδια μου, για να φιλώ τά χείλη σου κάθε τόσο που τά τραγουδάς. (Ουματ) Κωνσ. Ι. Τζηρ.

ΑΠ' ΟΤΙ ΑΚΟΥΝΕ ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ

ΜΙΑ ΣΥΝΗΘΙΣΜΕΝΗ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

Ο μικροσκοπικός κ' άδύνατος κύριος έκρουσε τήν πόρτα του γραφείου μου και εισώρησε μ' ένα βροφ ά-γριο και φοβισμένο ταυτόχρονας, πιδ φοβισμένο από τό ύψος των συ-νηθισμένων άρρώστων.

Πού πονείτε, κύριε μου; ρωτώ. --Δέν πονώ πουθενά, μου άπαντά, μακριά να πονούσα! Σας ρωτώ μόνον μήπως φαίνω-μια, μήπως εμια τρελλός; Γιατί μόνον ή τρέλλα μένει, ύστερ' άπ' αύτό που έπαθα... --Μά τι έπάθατε λοιπόν, κύριε μου; --Με δυό λέξεις, γιατίρ: Δέν μπορώ να μωπό στο σπίτι μου!

Διάβολε! Χάστε τό κλειδί τής πόρτας σας κ' ερχοσθε σε μένα; --Όχι, γιατίρ μου... Τό κλειδί μου τό έχω, τό κλειδί άνοίγει τήν πόρτα μου, κ' έκτός αυτού ή πόρτα μου άνεκαθεν μένει άνοιχτή... και όμωσ δέν μπορώ να περάσω τό κατόφλι τής... Προσπαθώ, στρώγγωμα... άδύνατον! Λές και πρόκειται να διαβώ άπ' τήν τρύπα μιάς βελόνας! Σημειώσατε πως ή πόρτα του σπιτιου μου έχει άνοιγμα 92 εκατοστών-να! τήν μέτρησα εκ περιεργείας--και, έπομένως, όχι ένας, αλλά τρεις μαζι σαν κ' έμένα μπο-ρούν να τήν διαβούν... κ' όμωσ έχω δέν μπορώ! Πέστε μου, γιατίρ, στο Θεό τού πι-στεύετε, εινε να τρελλαθώ ή όχι;

Οι γιατροί εινε συνήθως και ό-λίγον ψυχολόγοι. Έννοήσα περί τί-νος πρόκειται και τόν ερώτησα: --Δέν μού λές, φιλε μου, πρώτη φορά εινε που τό παθαίνεις αυτό; --Μπα!... ή δευτέρα! Τήν πρώτη φορά, προχθές δηλαδή, δέν μπο-ρούσα να περάσω τήν πόρτα της κρεβατοκάμαρας τής γυναίκας μου.

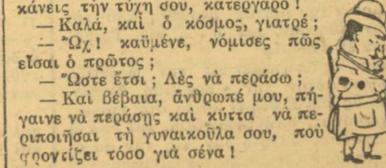
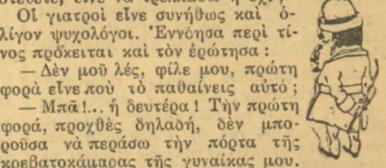
Μ' εχε φωνάξει για να μού άναγγείη πως θά μού άπονεύουν έκείνη τήν ημέρα τό πα-ράσημον του Σωτήρος... Τρέχω, χρορούμενος να τήν ρωτήσω λεπτεργείας, αλλά μόλις ε-φθασα στην πόρτα... κεραιίδα! Έστάθης άδύνατος για τήν διασκελισμό!... --Α... ώστε ή σύζυγος σας σαν άνήγγειλε πως θά παίρνατε τό παρήσημον και--φουκ!--αυτή θά ένιργησε για να τό πάραιτε! Πέστε μου σήμερα τί σκεπτόσασθε, τή στιγμή που δέν μπορούσατε να διαβήτε τήν πόρτα σας; --Ο μικροσκοπικός κ' άδύνατος κύριος εδύ-στασε λίγο, ξεροκοκλήνησε, ξεροκαταπιε κ' επί τέλους ετόλμησε:

Εσοκετόμουν μ'α επιχείρησι, που, άν επιτύγαινε, θά μ' άφινε μεγάλη κέρδη. Μου εχε ειπή ή γυναίκα μου ότι θά ένεργούσε αυτή να επιτύχη. --Λαμπρά! άπήγησά. Έννοώ: Προχθές που σας φωνάξε ή σύζυγος σας, καθώς έπή-γατε να μπήτε στην κρεβατοκάμαρά της ε-σοσκηφήκατε: «Μά πως κατόρθωσε ή γυναίκα μου να μού άπονευηθί τό παρήσημον. Μή-πως;...» Και σήμερα πάλι είπατε μέσα σας: «Αυτή ή γυναίκούλα μου εινε ένας θησαυρός, που θά με κάνη, χάρι στη γνοσμία της μ' ε-κείνον τόν τμηματάρχη, να κερδίω τόσα πολλά. Τι ελόους σχέσεις ό-μωσ έχει με τόν τμηματάρχη και τής κάνει τόσα ρουφετία;» Αυτά δέν εσοκετόσθουν;

Μάγος εσαι, γιατίρ μου; --Όχι, αλλά διέγνομω καλά τήν παθσίη σου. Εινε άλλως τε συνηθισμένη. Άκουσε, φιλε μου: Έγεις τό καλό να εινε ή συνειδη-σίς σου πολύ ελαστική, όμωσ έχεις πολύ φου-σκομένη φαντασία, και φανταζομαι διάφορα πράγματα για τή γυναίκα σου... Ότι τρελλά, έχει που μπαίνεις, μπορεί να τήν βρη; στην άγκαλιά του τμηματάρχη και άλλα. Ως τόσο εγώ θά σε συμβουλεύσω, επειδή δέν μορχει καιεις να μεταβλή τή συνειδησίη του, να πε-ριορίσης τή φαντασία σου και ν' αλλάξής Ι-δέες, και να μη νομίζής πως ό,τι κάνει ή γυ-ναίκα σου εινε σπουδαίο πράγμα και πως έσύ δέν δικαιούσαι πλέον... ελοδού εις τόν συζυ-γικόν παράδεισον. Κάθε άλλο!... Πέρασε από τήν πόρτα σου, φιλε μου, και παράρλεψε, άν άπ' αυτήν έχουν περάσει κ' άλλοι... Μία ιδέα εινε αυτή και μάάλιστα ιδέα κακή. Φρόντισε λοιπόν να τήν απομακρύνης, άφου άλλως τε κανείς τήν τήνη σου, καταγρώ!

Καλά, και ό κόσμος, γιατίρ; --Όχι! καυμένη, νόμιμος πως εσαι ό πρώτος; --Όστε έτσι; Λές να περάσω; --Και βέβαια, άρθρωτό μου, πη-γαίνε να περάσης και κύττα να πε-ριποιήσαι τή γυναίκούλα σου, που φρονίζει τόσο για σένα!

Κωνσ. Ι. Τζηρ.

Παρισινή Ζωή

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

«Η Βιολέττα» και το «Ρουμπίνι»... ἰδοὺ τὰ ὀνόματα τῶν δύο χαριτωμένων πλασμάτων...

«Βιολέττα» εἶνε ἡ δεσποινὴς Λουκιανὴ Ἐρβάλ, ἑτῶν 23, μαλλιά καστανόξανθα, μάτια ἀνοιχτά γαλανά...

Τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν τὸν προεκήρυσσε πρὸ δύο ἐβδομάδων ἡ μεγάλη Παρισινὴ ἔφημερίς «Ζουρνάλ»...

Μόνον ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα αἱ ὄψεις μας ἐννοοῦν νὰ μένουν διαρκῶς ἀφανεῖς...

Ἐτεράνι

Τῆς εἶπα: Τὴν ἀγάπη σου, τὰ χεῖρά σου, τὰ βελουδένια μάγουλα...

ΔΑΜΑΡΤΩΔΗ ΣΤΗΛΗ ΑΠΟΡΙΑΙ

Ἔγει ὁ κόσμος μας, ἀλήθεια, καὶ παράξενα πολλά...

Καὶ ἐν πρώτοις τῆς γυναϊκῆς γιὰ τὰ ἄλλα κυρίες...

Ἄν μπορεῖ κανεὶς νὰ γυγίξῃ μὴ κυρία ἀρρεπῶς!

μόνον μέσ' στὰ τράμ τὰ κάνουν αὐτὰ οἱ διεφθαρμένοι...

—Αὐτοὶ ὅμως ποὺ χορεύουν, μὴτως φέρονται εὐπρεπῶς, στὰ σαλόνια μπρὸς τὸν κόσμον...

Σουφραζέττες κι' ἡ Ἀτθίδες!...

Κ' εἶνε βέβαια σοσιτό, ροινηταὶ με φοιτητριάς ἐλευθέρως νὰ γυρίζουν...

Μεγαλώνουν τὰ κορίτσια!

—νὰ μὴ βασκαθῇ κανένα ἡλικία καὶ ταχοῦνι, βλέπετε, τὰ μεγαλώνει—

—Τὸ ἀνάστημά τους ὅμως ἂν ψηλῶνῃ ὀλοένα, εἶν' ἀνάγκη καὶ ἡ φουστὰ ταυτοχρόνως νὰ ψηλῶνῃ;

Ἄλλο ἕνα καρβέλι κλέβουν, ἀπ' τὸ φούρνο, εἰς ληστὰ καὶ στὴ φυλακὴ πηγαίνουν...

Συνεργασία Μιμῆ—Π. Ναιέου

Ἠθιστικὲς ἐπιστολῆς

Ἡ ΕΡΩΤΑΣ ΤΟΥ ΣΒΙΔΟΥΝΙΟΥ

Ἀαπημένη μου Πέπινα, Ἦπειρα τοῦ γραμμῶν σου κι' κουντέβγου νὰ ξαπητάσου ἀπ' τὴν πούλιν μου τὴν χαράν...

Ἔθελα νὰ σοὶ γράψω γιὰ κάμποσες ἀρμύγης γιὰτὶ κατὰλαβα ὅτι ἀκόμη μουεβέβγιση, πού νὰ κουεβέβγιση κι' νὰ ψαλιδεύγιση...

Ἐξ μιὰ θεατρίνα

Σὲ γνωρίζω ἀπ' τὴν περροῦκα ποὺ φορᾷς στὴν κεφαλῇ, κ' εἰς γνορίζω, μαμελοῦκα, κι' ἀπ' τὴ μύτη τῆ στραβῆ...

Τοῦ Βλάμη τὰ κάμωματα ΚΑΡΔΙΑ-ΓΚΑΡΔΑΖ

Ποῦνε, ρε δησαυροθυλάκιο τῆς μέγκλας καὶ τοῦ τσαλμακιοῦ, ποῦνε ἕνα κάρρο λίρες τώρα γιὰ νὰ σὲ βγάνω κάθε μέρα περιπάτο ὄλο καὶ μ' αὐτοκίνητο...

Μὰ τὴν ἀγάπη μας, ρε Μανιῶ, δε βαστάω... θὰ πᾶ νὰ γένω σωφρέρης. Αὐτὸ εἶν' ἐπάγγελμα, ὄχι ὄλο τσαγαροκάλαφας καὶ φαλτσέτες...

Ἄ, ὄχι, νό, ἄ, νό, νό, νό! Χριστέ μου τὰ πάθη σου! Ποφᾶν γιὰ νονὸ καὶ γιὰ ὄτο! Ἡ καρδιά μου γκαράζ, ἔχει γίνῃ κι' ἐν' αὐτοκίνητο σταθμεῖν...

Ὁ Βλάμη

Ἐστὴν ἀνάματος

ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΑ

Δεδομένου ὅτι, ὡς ἐκ τῆς μαγειρικῆς ἰδιότητος μου, ὄλα τὰ εἶδη τῶν τροφίμων, ἐδωδίων καὶ ἀποικιακῶν, ἔπαγονται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν μου...

Καὶ ἐν πρώτοις περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως: Κατεψυγμένον λέγεται πᾶν τὸ παγωμένον, τὸ κρυθόν. Ἐπομένως καὶ τὸ «μυοῦξί» εἶνε κρυθ-κρυθ—μιὰ πενταροῦλα δύο κατεψυγμένον εἶνε κι' αὐτό...

Καὶ ἤδη ἄς εἰσελθῶμεν εἰς τὴν οὐσίαν τοῦ θέματός μας, μοιλοῖται ὅσοι ἐφαγον κατεψυγμένα οὐδεμίαν οὐσίαν εὐρήκαν. Ὅπως ὁποῖοτε τὸ οὐσιώδες εἶνε ὅτι ἐμάσησαν, καὶ αὐτὸ εἰς τὴν ἀνοῦσιον ἐποχὴν μας εἶνε κατὶ οὐσιαστικώτατον...

Ὅπως καὶ ἂν εἴη τὸ πρᾶγμα, οἱ ἐρωτευμένοι πρέπει νὰ προσέχουν πολὺ εἰς τὰς ἐρωτικὰς ἐκδηλώσεις των. Ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ π.χ. πρέπει νὰ λέγουν εἰς τὴν σύγχρονον Δουλοῦσιαν των...

Ἄστειο αὐτό, ἔ; Τὶ νὰ σᾶς κάμω! Ἐπρεπε, χάριν τῆς περσιτάσεως, νὰ εἶνε καὶ αὐτὸ κατεψυγμένον.

Ὁ Μάγειρος

Βαπτίσεις. — Ὁ μικρὸς χαριτωμένους Πύργος εἶδος τοῦ διακεκριμένου ἱατροῦ τῆς πόλεως ὡς μας κ. Δημ. Κιουση ἀνεδέξατο ἐκ τῆς κολυμβήθρας τὴν μικρὰν κόρην τοῦ κ. Ἀθ. Βαβυλοπούλου...